

1. Варто створити для роботи спокійну атмосферу:

- міміка та пантоміміка (жести) відіграють важливу роль в установленні контактів;
- жести мають носити відкритий доброзичливий характер;
- не слід перехрещувати руки на грудях, ховати їх за спину або у кишені.

2. Варто намагатися налагодити доброзичливий, партнерський контакт:

- свою роботу треба починати з усмішки;
- ні в якому разі не можна настроюватись на почуття жалю або зверхності, тим паче нехтувати дитиною - ваше обличчя і жести вас видають.

3. Дитина-інвалід має своє психологічне життя:

- потрібно коректно увійти у внутрішній світ дитини;
- треба м'яко зацікавити дитину у грі або іграшці, завданні;

– варто використовувати дидактичні ігри, роздатковий матеріал, мозаїку, конструктор та інше;

– у процесі гри доцільно включати елементи корекції порушень мовлення;

– дитина-інвалід піддається впливу страхів більше, ніж здорова;

– варто повсякчас підбадьорювати дитину;

– слова «не вмієш», «злякався», «у тебе не вийде» потрібно виключити з розмови;

– варто постійно тримати дитину у полі зору, стежити за її реакціями: напруженість, стереотипні рухи, невдоволені репліки мають бути поміченими;

– слід бути насторожі, якщо дитина голосно сміється, співає, залишаючись напруженою;

– іноді можуть виявлятися сексуальні нахили дитини.

Для того, щоб корекційна спрямованість навчання дітей з особливостями психофізичного розвитку дала позитивні результати, вчитель(вихователь) повинен знати наскільки вона ефективна, тобто користуватися такими критеріями, як:

– якісне і кількісне полегшення структури дефекту;

– виправлення недоліків і перехід до скоригованої вади, до позитивних можливостей дитини;

– свідоме користування дітьми набутим досвідом;

– накопичення і позитивна зміна властивостей особистості.

Практичний психолог :□□□□□□□□ В.І.Тльняк